

Да има, но нищо нѣма. Ехъ, какъ е създалъ Господъ свѣтътъ! Да съмъ нѣкой богаташъ, нѣмаше да умра, но нали съмъ бѣденъ, осжденъ съмъ на смъртъ!

Сега всички хора питатъ: какъ ще се поправи свѣтътъ? Съберете на едно мѣсто и бѣдниятъ, и богатиятъ, които умиратъ. Богатиятъ да каже: ето, братко, азъ имамъ всичко, но не мога да ямъ. Ти пъкъ нѣмашъ, затова яжъ, колкото искашъ. Нещо и двамата се убѣдятъ, че не само съ хлѣбъ може да се живѣе, но съ всѣко разумно слово, което е вложено въ човѣшката душа, което изтича отъ човѣшкия духъ. Ние трѣбва да се освободимъ отъ това робство, което съществува въ нашия умъ, че трѣбва да осигуримъ живота си. Ние сме осигурени! И щомъ сме осигурени, като видимъ братъ си, трѣбва да му се зарадваме. За какво? — За онова великото, Божественото, което е вложено въ него. И азъ съмъ на мнѣние, че ние, за да се познаваме, не трѣбваше да гледаме съ нашитѣ очи. Щомъ гледаме съ тѣзи очи, които имаме, веднага ще влѣземъ въ беля. Ама защо да не се гледаме? Я погледни онази млада жена, която се оженила наскоро, какво ще каже мъжтъ ѝ? Ще ти каже: господине, кой ти даде право да гледашъ очитѣ на жена ми? Веднага ще те спъне. Ако си затворишъ очитѣ, и прѣзъ затворенитѣ си очи виждашъ нейнитѣ очи и разсжждавашъ върху тѣхъ, той ще каже: слѣпъ ли е този? — Да, слѣпъ е. Горкиятъ човѣкъ! Ела малко у насъ да разсжждаваме. Така този човѣкъ е безопасенъ, защото нѣма да вижда жена му. Радватъ му се, угощаватъ го. Но, ако дойде онзи пророкъ да му отвори очитѣ, ще кажатъ: не искаме човѣкъ съ отворени очи. Вънъ!